

RS

فشار دموکرات‌ها برای ورود کمک‌ها به غزه

چهارشنبه گذشته، نمایندگان دموکرات کنگره آمریکا از جمله پرامیلا جایپال، نماینده ایالت واشنگتن، جیمی رسکین، نماینده مریلند، ولری فوشی، نماینده کارولینای شمالی ویکالیمنت، نماینده ورمانت لایحه‌ای را معرفی کردند که دولت ترامپ را تشویق می‌کند تا از تمام ابزارهای دیپلماتیک خود برای تضمین ورود کمک‌ها به غزه استفاده کند. این لایحه همچنان خواستار آزادی گروهگان‌های اسرائیلی است.

از روز چهارشنبه، این لایحه ۹۲ حامی جلب کرد؛ از جمله تمام دموکرات‌ها از جمله نانسی پلوسی رئیس پیشین مجلس نمایندگان. جایپال در بیانیه مطبوعاتی خود می‌گوید: «جان‌های بی‌گناه غیرنظامیان-کودکان ونوزادان-را می‌توان با تضمین ورود کمک‌های ضروری به شهروندان غزه نجات داد...این بحران بشردوستانه ساخته دست بشر است و می‌توان آن را با اجازه ورود کامیون‌های امدادی به غزه حل کرد.»

ایسن لایحه الحاقی به لایحه مشابهی در سنای امریکاست که سناتور پیتر ولش (دموکرات از ایالت ورمانت) ماه گذشته آن را معرفی کرد. این لایحه حمایت تمام ۴۵ سناتور دموکرات سنا به‌جز سناتور جان فترمن (دموکرات از ایالت پنسیلوانیا) را در پی داشت. اتحاد دموکرات‌های سنا برای ارسال کمک‌ها به غزه بازتابی از افکار عمومی آمریکایی‌هاست با اینکه این حزب برای همسو کردن خود با دیدگاه‌های آمریکایی‌ها بسیار کُند عمل کرده است. در یک سال گذشته، ۷۵درصد از دموکرات‌ها با اقدامات نظامی اسرائیل در غزه مخالفت کرده‌اند. از ماه آوریل، اندیشکده پیو گزارش داد که اکثریت دموکرات‌ها دیگر دیدگاه خوبی نسبت به اسرائیل ندارند.

این دانیامیک به دموکرات‌ها محدود نیست: یک نظرسنجی اخیر از موسسه «داده‌ها برای پیشرفت» نشان داد که ۷۶درصد از کل رای‌دهندگان آمریکایی (از جمله ۴۹درصد از کل جمهوری‌خواهان) از آتش‌بس دائمی در غزه حمایت می‌کنند. ۵۱درصد از جمله ۴۱درصد از جمهوری‌خواهان می‌گویند که از دونالد ترامپ، رئیس‌جمهور آمریکای خواهند به‌جای حمایت از عملیات نظامی جدید اسرائیل برای تصاحب کنترل باریکه‌غزه خواستار آتش‌بس شود.

لایحه‌های مجلس نمایندگان و سنای آمریکا احتمالاً رای لازم را به‌دست نمی‌آورند. آنها سمبلیک‌اند و به‌منظور ارسال پیام و اتحاد حمایت دموکرات‌ها برای ارسال کمک‌ها به غزه معرفی شده‌اند. لایحه ولش در متد کردن دموکرات‌های سنا موفق شدو لایحه جایپال هم اکنون حامیان بیشتری جلب کرده است.

چندین نفر از جمهوری‌خواهان نگرانی‌های خود را درباره اقدامات اسرائیل ابراز کرده‌اند. توماس مسی نماینده جمهوری‌خواه ایالت کنناکی به‌وضوح آن را محکوم کرده و در ۲۹ می در شبکه اجتماعی ایکس نوشت که «هیچ‌چیزی نمی‌تواند تعداد تلفات غیرنظامیان (ده‌ها هزار نفر از زنان و کودکان) که در دو سال گذشته از سوی اسرئیل در غزه تحمیل شده را توجیه کند. ما باید تمام کمک‌های نظامی آمریکا به اسرائیل را همین حالا قطع کنیم.»

موضع مسی فراتر از موضع دموکرات‌هاست اما با این حال نماینده‌دیدگاه‌های اکثریت آمریکایی‌هاست. طبق یک نظرسنجی ۴۹درصد از جمهوری‌خواهان از ترامپ می‌خواهند تا اسرائیل را محدود یا کنترل کند از جمله توقف کمک‌های امنیتی برای پایان دادن به بمباران‌ها. در مقابل ۲۹درصد فقط با این موضع مخالف‌اند.

لایحه مجلس نمایندگان در زمان مهمی مطرح شده است. بیش از سه ماه است که اسرائیل از ورود مواد غذایی، آب و سوخت به غزه جلوگیری کرده است. «بنیاد بشردوستانه غزه»، نهاد نازات‌تائیس از سوی اسرائیل که کارمندان آن را آمریکایی‌ها تنه‌کشی می‌دهند، از زمان آغاز عملیات خود در اواخر می، مسئول مرگ و میر ده‌ها

نفر از فلسطینی‌هاست. از روز چهارشنبه، این بنیاد پس از آنکه ارتش اسرائیل ده‌ها فلسطینی را که برای دریافت کمک تقلا می‌کردند، کشت، ۴ مکان توزیع خود را تعطیل کرد. برنامه جهانی غذا و آنروا هم به‌طور مرتب، استفاده نظامی این بنیاد از کمک‌ها را محکوم کرده‌اند. در اوایل می، سازمان جهانی بهداشت گزارش داد که ۵۷ کودک از سوءتغذیه کشته شده‌اند؛ محاصره غزه عمدتاً از آن زمان پابر جا مانده است. دولت ترامپ هنوز فشار قابل توجهی بر نتایج‌هو برای اجازه ورود کمک‌ها به غزه نکرده است. با این حال تصاویر نوزادان گرسنه و حالا کودکانی که برای به‌دست آوردن غذا به‌طور مرتب هدف گلوله‌باران اسرائیل قرار می‌گیرند منتشر شده است. با وجود آنکه افکار عمومی توجهشان به سمت گرسنگی دادن اسرائیل به فلسطینی‌ها است، اعضای بیشتری از کنگره ممکن است تصمیم بگیرند که رای به لایحه ورود کمک‌ها به غزه دیگر موضع بحث‌برانگیزی نیست.

بین‌الملل
INTERNATIONAL

آزمایش تحمل برلین

جنگ غزه دیدگاه آلمان درباره اسرائیل را تغییر داده است

یاسمن طاهریان
خبرنگار گروه بین‌الملل

در روزهای اخیر با وجود انتقادهای غیرمعمول آلمان از اسرائیل، برلین همچنان به ارسال کمک‌های تسلیحاتی خود ادامه می‌دهد. چند روز پیش یوهان وادفول، وزیر خارجه آلمان برنامه اسرائیل برای گسترش شهرک‌سازی‌ها در کرانه باختری اشغالی را محکوم کرد و گفت: «حتی به‌عنوان دوست هم نمی‌توانیم این موضوع را نادیده بگیریم.» وادفول که کنار همثای اسرائیلی خود سخنرانی می‌کرد، تاکید کرد که سیاست شهرک‌سازی مخالف قوانین بین‌المللی است. انتقادهای وادفول پس از آن بود که هفته گذشته فردریش مرتس، صدراعظم جدید آلمان با لحنی تند از سرگیری حملات اسرائیل در نوار غزه را محکوم کرد. او از عباراتی استفاده کرد که تا حالا هیچ رهبری در آلمان به کار نبرده و برای کشوری که از نظر سنتی نزدیک‌ترین متحد اسرائیل شناخته می‌شود، کاملاً منحصر به فرد است، مرتس می‌گوید که میزان آسیب‌ها به غیرنظامیان غزه را «دیگر نمی‌توان به‌عنوان جنگ علیه تروریسم حماس توجیه کرد.» روزنامه‌نگاران اشنپیگل در گزارشی که در ادامه خلاصه‌ای از آن را می‌خوانیم به مر حله جدید روابط آلمان و اسرائیل پس از جنگ غزه پرداخته‌اند:

اوایل ماه می، «دوست واقعی اسرائیل و مردم یهود» در اقامتگاه رسمی رئیس‌جمهور اسرائیل در اورشلیم مورد استقبال ایزاک هرتزوگ قرار گرفت؛ مجتمعی با در و پیکری رنگ‌زده که به «بیت هاناسی» (خانه رئیس‌جمهور، شناخته می‌شود. مهمان، فرانک والتر اشتاین‌مایر، همثای آلمانی هرتزوگ است. این دوسیاستمدار دهه‌هاست که همدیگر را می‌شناسند. اشتاین‌مایر علناً هرتزوگ را با نام خودمانی «بوژی» (به‌معنی کسی که مرفه و باکلاس است) صدا می‌کند و رابطه همسران‌شان هم به همین اندازه نزدیک است.

میزهای گرد بزرگی برای مراسم شام تعبیه شده‌اند و یکی از این میزها که برای رؤسای‌جمهور آلمان و اسرائیل و همسران‌شان است، از بقیه جدا شده است. روه‌روی این میز سن بزرگی با ۲ میکروفن مجز شده است. هنگامی که هرتزوگ مهمانش را مورد تحسین و تمجید قرار می‌دهد و مدال افتخار را تقدیم می‌کند، پیش‌غذاها سرو می‌شوند.

هرتزوغ با لحن خاصی می‌گوید: «از طرف مردم اسرائیل و از طرف نسل‌هایی که به‌یاد دارند و آنهایی که در آینده می‌آیند، از دوستی استوار شما در سخت‌ترین دوران ما تشکر می‌کنم. همانطور که شما گفتید: دوستی بین آلمان و اسرائیل یک نعمت است که یک وظیفه هم هست.» یکی از مهمانان این لحظه را پرنشور توصیف می‌کند.

بعدنوبت سخنرانی اشتاین‌مایر می‌شود. رئیس‌جمهور آلمان که به زبان انگلیسی صحبت می‌کند، معمولاً مرد واقع‌بینی است و در آن شب لحنش کمی حالت شعرگونه به خود گرفته بود. اشتاین‌مایر می‌گوید: «هر سفر به اسرائیل، ضربان قلب مرا تندتر می‌کند.» او در ادامه می‌گوید که اسرائیل نقش بسیار عمیقی در شخصیت امروز من داشته است: «به‌عنوان یک سیاستمدار و حتی بیشتر از آن به‌عنوان یک انسان.»

این مراسم به بهانه ۶۰ سالگی تاسیس روابط دیپلماتیک بین اسرائیل و جمهوری فدرال آلمان برگزار شد. هرتزوگ یک روز قبل از آنکه دو نفری به اسرائیل سفر کنند، در برلین با اشتاین‌مایر دیدار کرده بود.

واقعیت این است که مسائل بسیاری بین این دو شریک وجود دارد. فرانک والتر اشتاین‌مایر در سخنرانی خود درباره رابطه اسرائیل و آلمان از هفتم اکتبر ۲۰۲۳، روزی که حماس به اسرائیل حمله کرد و باعث شد اسرائیل عملیات خود را برای تصرف غزه به بهانه نابودی این گروه اسلام‌گرا آغاز کند، صحبت کرد. او به مخاطبان خود از صلحی می‌گوید که به‌نظر بسیار دور از دسترس است و سخنرانی خود را با این عبارت تمام می‌کند: «آلمان در کنار شماست.»

سپس، ایوری لیدر، ستاره پاپ اسرائیلی ترانه «تصور کن» جان لنون را می‌خواند: «تصور کنید همه در صلح زندگی می‌کنند.» در همان شب، حدوداً در ۷۰ کیلومتری جنوب‌غرب اورشلیم در بیت‌هانون، یحیی حمد نمی‌داند چگونه شکم خانواده‌اش را سیر

► طرح: Der Spiegel

کند. حمد می‌گوید شرایط هیچ‌وقت تا این اندازه ترسناک نبوده است. حمد، ۵۰ ساله، با همسر و ۷ فرزندش در بیت هانون زندگی می‌کند. یک روز پیش ذخیره آردشان تمام شد، او در گفت‌وگویی تلفنی به اشنپیگل می‌گوید که حالا چند بسته برنج و نودل با چند قوطی کنسرو برایشان باقی مانده. «ذخایر ما دارد تمام می‌شود و قیمت‌ها به‌شدت بالا رفته‌اند.»

حمد می‌گوید، سازمان‌های امدادی هیچ چیزی برای توزیع ندارند. یک وعده غذایی برای خانواده حالا معادل ۲۵دلار هزینه دارد و حمد با اینکه پیش از جنگ شغل خوبی داشته و در دانشگاه القدس کارشناس فناوری اطلاعات بود و همچنان بخشی از حقوق خود را دریافت می‌کند، اما از پس هزینه خرید غذای خود برنمی‌آید.

این خانواده ۹ نفره از اواسط ژانویه در دوران آتش‌بس به شمال غزه بازگشتند و در یک پناهگاه ۴در ۶ متری نزدیک ویرانه‌های خانه‌شان که در آغاز جنگ بمباران شد زندگی می‌کنند. احتمالاً هنوز اجساد ی زیر آوار خانه همسایه دفن شده‌اند. حمد می‌گوید: «همش بوی گندیدگی می‌آید.» بوی گند با بوی فضلات و زباله‌هایی که در هر گوشه جمع شده‌اند، قاطی می‌شود. همه‌جا پر از حشره است و شب‌ها موش‌ها بیرون می‌آیند. حمد می‌گوید، شب گذشته به یک سگ گرسنه حمله کردند. بدن کودکان پر شده از نیش حشرات و از آب آلوده و سوءتغذیه خارش و دل‌درد گرفته‌اند.

دو دختر کوچک حمد از گرسنگی گریه می‌کنند. حمد به آنها می‌گوید که باید آب بخورند و شب‌ها زودتر بخوابند. اما صدای مداوم جنگ خوابیدن را مشکل کرده: صدای تیراندازی، انفجار و صدای مداوم پپیادها، چند روز پیش یک هلیکوپتر اسرائیلی به یکی از اهداف نزدیک پر خورده کرد و همسر و فرزندان حمد از ترس به گریه افتادند. «منی توانستم از آنها محافظت کنم.» ملک کوچکترین دختر حمد که گاهی می‌پرسد که کسی می‌تواند به مدرسه برگردد؟ «ما دیگر آینده‌ای در اینجا نداریم. جهان به ما خیانت کرده است.»

فرانک والتر اشتاین‌مایر روابط آلمان و اسرائیل را «نعمتی» توصیف کرد که بدون شک هم درست می‌گوید، حتی اگر برای رابطه‌شان در سال ۱۹۶۵ التزامی وجود داشت. به‌سختی می‌توان انتظار داشت که فقط ۲۰ سال پس از آزادی اردوگاه‌های کار اجباری، هم کشور دموکراتیک آلمان و هم اسرائیل دموکراتیک وجود داشته باشند؛ چه برسد به ایجاد روابط دیپلماتیک.

بیش از هر کشور دیگری، اسرائیل آلمان را مجبور می‌کند تا هویت خود را زیر سوال ببرد و از خود بپرسد که چه کسی است و چه کسی می‌خواهد باشد. اسرائیل سرزمین نجات‌یافتگان آلمانی‌اش راه خود را می‌فتند، باید منقرض می‌شدند.

درس‌های هلوکاست برای اسرائیل و آلمان می‌تواند کاملاً روی‌روی یکدیگر قرار بگیرد: آلمانی‌ها وعده می‌دهند تا هیچ‌وقت دیگر مرتکب جنایت نشوند، اسرائیلی‌ها هم هیچ‌وقت قربانی نباشند اما این موضوعی را در ارتباط عمیق بین دو کشور بر اساس تجربیات مشترک‌شان تغییر نمی‌دهد.

سال ۲۰۰۸، آنگلا مرکل، در سخنرانی خود در کنست، پارلمان

اسرائیل، به رابطه نصف و نیمه آلمان و اسرائیل اسمی داد: او گفت که امنیت اسرائیل آلمانی از نظر سیاسی به‌خطر مصالح دولت یا Staatsrðson است؛ عبارتی که اشاره می‌کند رابطه بین اسرائیل و آلمان نمی‌تواند رابطه نرمالی باشد. درس گرفتن از هلوکاست به‌معنای این است که هر کاری امکان دارد انجام دهیم تا امنیت اسرائیل تضمین شود.

اما جنایت هلوکاست چه معنایی برای آلمان دارد؟ آیا این کشور اساساً مسئولیتی در قبال اسرائیل یا در قبال یهودی‌ها در سراسر جهان دارد؟ با آیماسئولیتی جلوگیری از نسل‌کشی و انسان‌ستیزی بیشتر را، فارغ از اینکه چه‌کسی و کجا مرتکب جرم می‌شود، دارد؟ هم «جنایت علیه بشریت» و هم نسل‌کشی مفهوم فاجعه جهانی را نهاده‌ینه کرده است.

ایسن امر آلمان را مقید می‌کند. چندین کشور وجود دارند که به‌اندازه آلمان از نظم مبتنی بر قانون به‌شدت حمایت می‌کنند. اما زمانی که به رابطه با اسرائیل مربوط می‌شود، آلمان‌ها این نظم را بسط داده‌اند. منافع ملی همیشه موضوع سرراستی نیست و می‌تواند متناقض باشد، دست‌کم همیشه اینطور بوده است. اما جنگ غزه تردیدی را در توافق اسرائیل و آلمان ایجاد کرده است. اسرائیل همیشه‌مورد استثنا قرار می‌گیرد. اما حالا، تناقض‌ها آنقدر زیاد شده‌اند که دیگر نمی‌توان آن‌ها را نادیده گرفت.

از دوم می اسرائیل برای هزارانو درآوردن حماس، ورود غذا و کمک‌ها به غزه را مسدود کرده و حملات نظامی را با خشونت‌ی بیشتر از قبل آغاز کرده است. نیروی هوایی اسرائیل بارها و بارها بیمارستان‌ها و مدارس‌ی که از آنها به‌عنوان پناهگاه استفاده می‌شود بمباران کرده است. غیرنظامیان تقریباً هر روز کشته می‌شوند. اسرائیل از حملات خود با این ادعا که حماس اغلب در این سازه‌ها یا کنار آنها پناه گرفته‌اند، دفاع کرده است. شواهد چنین ادعاهایی هیچ‌وقت ارائه نشده‌اند.

آمار مرگ و میر در دوران سفر اشتاین‌مایر هم رو به افزایش بود. در عین حال همچنان گروهان‌ها در تونل‌های حماس زندانی‌اند. بسیاری از آنها ممکن است زنده نباشند و خانواده‌هایشان با این عدم قطعیت زندگی می‌کنند. محاصره غزه پیامدهایی هم دارد. سازمان‌های امدادی بین‌المللی هشدار داده‌اند که خطر گرسنگی در غزه بالا و در حال افزایش است. نزدیک به نیم میلیون نفر به‌شدت در معرض خطر قرار دارند. هم اکنون از هر دو کودک یک نفر از عدم امنیت غذایی رنج می‌برد.

در این میان، دولت اسرائیل در دوران نخست‌وزیری بنیامین نتانیا‌هو علناً از اهداف خود برای اخراج فلسطینی‌ها یا اجبار آنها به ترک اراضی‌شان صحبت کرده تا اساساً این باریکه را برای همیشه تصرف کند. نتانیا‌هو به‌طور مرتب می‌گوید که می‌خواهد طرح ترامپ برای «روی‌برای خاورمیانه» را اجرایی کند. کمی پیش از دیدار با رئیس‌جمهور آلمان، نتانیا‌هو درباره مردم غزه می‌گوید: «اگر ما راهی برای خروج به آنها بدهیم، من به شما می‌گویم، بیش از ۵۰درصد ترک می‌کنند. از نظر من خیلی بیشتر.» حرفی که کمتر از حمایت از اخراج دسته‌جمعی مردم غزه نیست؛ آن هم در همان روزی که با رئیس‌جمهور آلمان دیدار می‌کند. آیا آلمان واقعاً می‌تواند به حمایت خود از این مرد ادامه دهد؟

اشتاین‌مایر کاملاً آگاه است که باید موازنه ظرفیتی ایجاد کند. برنامه سفر او، به‌اندازه کافی گواه است؛ برنامه‌ای که شامل دیدارهای الزامی با سیاستمداران ارشد اسرائیل بلکه دیدار از یک کیبوتص، توقفی طولانی در کتابخانه ملی اسرائیل و دیدار از موسسه علوم وایزمن، یکی از مهم‌ترین موسسات تبلیغاتی در اسرائیل است. او با روشنفکران اسرائیلی دیدار کرد تا درباره جامعه